

A könyv szerzője a 19. század negyvenes éveiben sarjadó, majd a 19–20. század fordulóján már európai színvonalúnak minősülő horvát széppróza alakulástörténetét vizsgálta, az egyes szerzőknél és az egyes művekben-életművekben megjelenő horvát nemzetudat és az ettől elválaszthatatlan magyarságkép aspektusából. A romantikával induló, majd a realizmus, a naturalizmus, végül a modern irányzatok (impresszionizmus, szimbolizmus) jegyében prosperáló horvát széppróza Ljudevit Farkaš-Vukotinovićiól Mirko Bogovićon, August Šenoan, Josip Eugen Tömićon, Ksaver Šandor Gjalskin, Eugen Kumičićon, Josip Kozaracon és Janko Leskovaron át Krležáig ívelő folyamatát nyomon követve arra a következtetésre jutott, hogy az erőteljes nemzeti identitás mellett egy igen árnyalt magyarságkép jelenik meg a művekben. Ennek tanulságai a magyar historiában és irodalomtörténet-írásban is kamatoztathatók.